

Bisbal es fa gran

David Bisbal (Almeria, 1979) no va decebre dissabte a Cap Roig. De fet, això ja era difícil. Tenia davant seu un públic totalment entregat i disposat, si calia, a passar-se mig concert dret –i més quan tot són grades–, seguint el ritme frenètic del Bisbal de sempre. Però no va ser el cas. Almenys no del tot. Aquells que volien veure el Bisbal de la “patada”, el de sempre, el dels moviments llampec potser, i només potser, van quedar una mica desconcertats. Si més no al principi. Perquè després es van entregar. Només mirant –o escoltant– la mare que tenia al darrere –amb nen d'uns deu anys inclòs– en vaig tenir prou. “Llamp de llamp de rellamp de contrallamp!”, com aplaudia la groupie!, perdó, la fan. Feia més soroll que el gran percussionista i trompetista de l'escenari. Magnífics els músics, per cert. Extraordinaris. No es pot fallar amb un planter de suport com aquest. I, a més, Bisbal és tot un artista. Tot rodó.

Perquè Bisbal, i ara anem al gra, sembla que es vol fer gran. Aquesta és, si més no, la percepció que dóna voler fer espectacles de tipus més intimista, que aposten per l'acústica –impressionant la introducció de guitarra clàssica–, el ritme més jazzístic i el bolero. Volent captar un altre públic més que el clàssic adolescent, ja m'enteneu. L'artista va ser honest, a més de simpàtic i proper, i no va voler enganyar a ningú. Va deixar clar que el concert que presentava a Cap Roig volia ser un viatge en el temps per cançons d'amor, sense oblidar el rock andalusí. I és que la seva terra, Andalusia, pesa per al cantant. Va començar el concert amb Almeria. I reprenent el tema romàntic, el marc també apuntava maneres: canelobres, una butaca al lateral dret –per on va fer l'entrada i es va asseure a escoltar el guitarra–, i un tamboret al mig. No m'interpreteu malament: és cert que es volia donar un aire romàntic, però va ser tot molt sobri. No feia mal d'ulls. Va ser un espectacle en què Bisbal va anar d'autor, interpretant peces amb lletra seva, com ara *Me derrumbo*, *Como la primera vez*, *Cómo olvidar o Besos en tu boca*, en una primera part, com dic, molt més íntima que la segona. A vegades, d'un romanticisme d'alta volada. Només calia escoltar ressonar per la grada “*Te quiero dije / muñequita linda / de cabellos de oro / de dientes de perla / labios de rubí*”, de la grandíssima compositora mexicana María Grever (1884-1951), o *En un rincón del alma*, del també magnífic i encara actiu Alberto Cortez. A la segona part, l'ambient ja es va escalfar, tot i que va tenir temps de cantar Serrat amb la peça *Lucía*, que ja va tocar al Bisbal Live –per cert, recomanem la versió d'Astor Pizzolla, que la va convertir en tango–. El final del concert ja va ser més vibrant, una concessió amb el Bisbal de sempre, amb *Al Andalus* o *Sin mirar atrás*, on el públic s'hi va bolcar. Final definitiu, amb *Silencio* i tres bisos: *Y si fuera ella*, *Mi princesa* i *Esclavo de sus besos*. Un espectacle, doncs, que va saber dosificar els ritmes i els tempos. Final amb salutació de Bisbal a Lucrecia i al també grandíssim, i manlleuenc, Pep Pobleat. Tot rodó, com ja hem dit.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 15-08-2011 Pàgina 38

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/443338-bisbal-es-fa-gran.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui